

Nadezda Neda Vitorovic

КОРЕНИ

каталог изложбе

У Прибоју се до зиме две хиљаде године мало знало и говорило о Надежди Нади Виторовић, сестри Нени и њиховој породици, осим у кругу Нениних пријатеља из раног детињства и родбине, у породицама Карацић и Полић. Поклон Надеждине сликарске заоставштине био је повод да се Прибој ближе упозна са дародавцима, поодавно отишлим и помало заборављеним сестрама Виторовић.

Прву вест о могућем трајном смештају Надеждине сликарске заоставштине у Завичајном музеју Прибој добио сам од београдског архитекте Благоте Пешића, на Св. Јована две хиљаде године. А потом је уследило упознавање и бројни разговори са Надеждином сестром Невеном, у Чика Љубиној 16 у Београду и преписка са познатим њујоршким галеристом, Надеждином супругом, Nathanom Silberbergom. Невена Виторовић је покретач идеје о оснивању Надеждине галерије у Прибоју на Лиму и заједно са Nathanom дародавац легата.

Испуњавајући Надеждину жељу да јој урна буде сахрањена у Београду, у априлу две хиљаде године Nathan је стигао у Београд. У хотелу Мажестик, са Nathanom и Неном, договорени су детаљи о оснивању Надеждине галерије и трајном смештају њеног легата у Прибоју на Лиму. За ову намену опредељена је једна од кућа Завичајног музеја на Бријегу, што је захтевало њено преуређење.

У августу две хиљаде и прве године урађен је Главни пројект адаптације и надоградње галерије Надежде Наде Виторовић. Три месеца пре тога, у мају, у Прибој је доспео дар Nathana Silberberga: стодвадестидве слике, четрдесетиседам цртежа, рукописи аутобиографије „Корени“ и романа „Амбасадор“, рукописне свеске са дневничким записима, лична кореспонденција, сликарски прибор, албуми, многи други лични предмети и документација. Крајем године, након затварања in memoriam изложбе поводом двогодишњице Надеждине смрти у галерији „73“ у Београду, као дар Невене Виторовић, у Прибој су доспеле тридесетитри слике, четрдесетиједан цртеж, каталози, албуми, штафелај, палета и други предмети из атељеа.

Поводом Дана општине Прибој, дванаестог јануара две хиљаде и друге године, у сали Дома културе представљен је прибојској публици део Надеждиног сликарства. Уз финансијску помоћ Министарства културе Републике Србије, у пролеће исте године, започињу радови на адаптацији галерије. Ови радови су трајали наредних године уз скромне помоћу Скупштине општине Прибој да би, сада били довршени.

Невена је још једном, у октобру две хиљаде и четврте године даровала свој родни град са тридесетидевет слика и седамдесетишест књига из свог салона у Чика Љубиној, салона за кога Драшко Ређеп каже: „... да се памти за навек... у коме се окупљао велики свет. Онај који мари разговор. Онај који не пристаје на јефтину доколицу наших преподневних лењих кафанских тераса...“. Нажалост од априла две хиљаде и пете године овај салон више не ради, Невена више не станује овде, за навек се вратила у град поред Лима.

Измађу таласа Лима у родном Прибоју и светлости галерија на Медисон авенији у Њујорку траје сликарски опус и животни круг првог прибојског академског сликара, Надежде Наде Виторовић. И ако на њеним платнима и не препознајемо митску светлост завичајног неба, њено дело ће наставити своју хуману мисију у родном граду, где ће новооснована галерија при Уметничком одељењу Завичајног музеја трајно славити њено име. Слава овог имена неодвојиво је везана и за име њене сесте Невене Виторовић.

По линији сродства мајке Милеве, Надежда Нада Виторовић води порекло од Алексе Јовановића (прадеде) који је био ожењен Албом, женом господског рода и наследницом феуда. Живели су и формирали породицу са једанаесторо деце у Сребреници (Аустро-Угарска монархија) последњих деценија XIX века. Из брака њихове кћери Јованке са Драгом Урошевићем, као једно од седморо деце родиће се Милева (1905. године), мајка Надежде Виторовић. Милевин будући супруг Миле Виторовић рођен је у Новој Вароши (1899. године) од мајке Симеуне и оца Николе Виторовића као најмлађе дете њихове осмочлане породице. Њихов брак биће склопљен 1925. године, након што су се претходне године упознали у Прибојској бањи. Наредних десет година је време видног породичног напретка. Имаће шесторо деце (од којих ће, истина, двоје преминути у веома раним годинама живота) а супруг Миле ће успети да развије самосталан посао у области трговине.

Током 1935. године, само један месец након Надеждиног рођења, смрћу супруга Мила Виторовића, Милева остаје удовица са 29 година и бригом о одрастњу четворо деце: Николе (1927. год.), Невене (1928. год.), Данила (1932. год.) и Надежде (1935. год.). Већ 1936. године Милева се враћа у Сребреницу, у прво време само са маленом Надеждом. Убрзо ће има се придружити Невена и Данило, док ће Никола остати код очеве сестре Даре Караџић у Прибоју на Лиму и ту дочекати почетак Другог светског рата. Породица ће у наилазећем времену бити изложена честим, болним и различитим премештањима и раздвајањима. Деца ће у једном периоду бити одвојена и од мајке и једни од других. Незаштићени од већине недаћа које носи рат, деца су одрастала смењујући боравке у избегличким домовима по Србији и центрима за опоравке у Бугарској. Тек након завршетка рата мајка Милева окружиће се својом децом у Београду, где ће пристићи и син Никола из заробљеништва у Немачкој. Од августа месеца 1945. године становаће у улици Добрачиној број 34, улазећи свакако у мирније раздобље живота али не и поштеђени од проблема и тргичних збивања.

Милева одгаја децу у ослобођеном Београду у већ могућим и мање више сличним, а тешким условима већине његових житеља. Најстарији син Никола опхрван је последицама трауматичних збивања због смрти оца, периода одвојености од породице и боравка у заробљеничком логору у Немачкој. У послератном Београду препуном промена и сиромаштву породице, он не налази довољно услова за опоравак. Агонија нараста и вишегодишње психијатријско лечење окончано је његовом прераном смрћу у 31-ој живота.

Друга деца Милеве Виторовић показаће у тражењу сопствених животних путева изразите склоности ка свету уметности. Код Данила и Надежде су то били стваралачки пориви а Невена се показала као несвакидашње брижан и драгоцен посматрач.

Данило се образовао на Електротехничком факултету у Београду, дајући предност жељама и саветима мајке над својим интересовањима за уписом на Позоришну академију. Највећи део своје пословне биографије остварио је као водећи инжењер у Институту „Михајло Пупин“ и радећи на уређењу часописа *Васиона*. Не одричући се потпуно стваралачког у себи на пољу друштвених наука, сарађује са листовима *20 октобар*, *Студент*, *Политика*, *Књижевне новине*, *Књижевност*. Свој потенцијал као књижевник исказује објављивањем књига прозе „Angelos“, „Homo multiplex“, „Рупице и рупичасто“. Писао је лирску и есејистичку прозу у духу постмодерне уметности.

Надежда и Невена услед животних околности нису у детињству имале много заједничких тренутака. Њихов однос током живота имао је периоде уобичајеног сестринског дружења и тренутке јаке повезаности, каоји нису увек подразумевали

блискост. Тај однос никада није прекидан нити ускраћен за брижан однос Невене као старије сестре.

Надежда је сасвим рано препознала правац у коме ће расти њене жеље. Знала је да жели да буде славна, богата и да станује у Француској улици у Београду. Све те њене жеље касније су постале и стварност. У том раном узрасту није тачно знала који је и прави пут до тога. У једном периоду свог детињства била је скоро опсесивно заробљена сликом Влаха Буковца „Пред огледалом“ коју је сваког дана гледала у трпезарији свог суседа, сликаревог сина Аугустина Буковца. Са друге стране притискала ју је потраба да нађе довољно добре разлоге за неиспуњавање редовних активности задатих од стране наставника цртања у школи. Приликом лечења 1950. године у Београду учествовала је на изложби деце - болесника у част делегације УНИЦЕФ-а са цртежом који је назвала „Море“. Талас из тог цртежа решио је дилеме девојчице и био је симболичан израз за снагу коју је осетила тада и која је значила потрабу за цртањем.

Невенино редовно школовање било је спречено учешћем у рату на Сремском фронту и у борбама око Трста, као партизанског радио-телеграфисте. Након тога није успела да заврши гимназију за ратом ометене борце па се убрзо запослила, а потом и удала 1956. године за сликара Живојина Мишкова, настављајући живот у Новом Саду. Иако у њеном детињству нема тако јасне назнаке за будућност као код Надежде, утисак који Невена оставља у породици и окружењу, као шармантна девојчица која игром и песмом плени једнако као и лепотом, може да буде наговештај једног веома богатог друштвеног живота који ће водити и у њеном случају постати готово професија. Изразита потреба за комуникацијом и страст према читању књига из најразличитијих области, љубав за лепо које се чита оком али и духом, надокнадиће Невени пропуштено редовним школским образовањем. Жеља за новим искуствима водила ју је на бројна путовања. Једновремено су расли број њених пријатеља и њена љубав према људима. Управо та њена склоност имаће велики значај за Наду током припрема за студије сликарства. При Дому ЈНА радила је Ликовна група и њиховом атељеу Надежда ће упознати многе уметнике Невенине другове. У том амбијенту започеће сликање по моделу, и из фасцинантног односа према младом хрватском сликару Миљенку Станчићу, несвесно и свакодневно примаће прве утицаје на своје сликарство.

Након што је 1956. године матурирала у Првој београдској гимназији Нада је започела студије права на Београдском универзитету што ће бити спутано честим лечењима проблема на плућима. Све веће интересовање за сликарство одвешће Надежду на студије Академије за примењену уметност током 1961/63. године. Две године касније почиње излагање својих радова самостално и колективно, у Југославији и иностранству. У том периоду образовања у сликарству (1953.-1962. године) тарје и интесивна преписка међу сестрама. Осим породичног садржаја писма су препуна Надеждиних утисака о сликарству. Тада се углавном завршава њено сликарско стасовање. Након тога, одвија се богат и плодан уметнички процес. Мотиви који ће бити пресудни за формирање ликовне реторике у Надеждином сликарству јесу музичко стваралаштво (похађала часове клавира у средњој школи), страст, снови и митологија. Преко њих успева да угоди својој жељи и потреби за снагом промена и обнављања која ју је одвела у свет уметности.

Своје сликарство Надежда ставра и негује по циклусима. У сталном смењивању колористичке и тематске концепције, преплет прошлог - будућег, сна и јаве биће увек присутан. У својим сликама најранијег периода сликаће са снажном индивидуалношћу и потребом да саопшти нешто другачије и посебно. Уследиће истински рад који ће развити и преобразити Надеждину уметничку личност и то ће бити очигледно у сваком циклусу.

Све промене уочљиве су већ на првој самосталној изложби у Ровињу 1965. године где се представила са 30-ак цртежа на тему материнства. У првом обимнијем циклусу „Ја волим свога бића полутмину“ (1965.-1970. год.) понудила је схватање веома различито од тадашњег, пре свега београдског сликарства, инсистирајући на субјективном тумачењу насликаног а игноришући све што је долазило из спољњег и свакодневног. У следећем циклусу „Преображај“ (1970.-1975. год.) интимно тумачење света и колористичку доминацију замениће свет нестварног и фантастичног. То је свет у коме се она осећа добро и креће сигурно искључена из реалности и како ће већ сама рећи у овом периоду „слику стварам као да сањам“. Понудила је на тим сликама свет зооморфних и антропоморфних бића која нису могла бити израз рационалног па су та дела изазвала асоцијације средњевековних таписерија. У тој чудесној помешаности

свести и подсвести указала је на сву сложеност света и човека. Циклус „Ессе homo“ (1975. - 1980. год.) носи превагу поетске рационалности кроз доминацију геометрије у изразу. Тематски човек је у средишту интересовања на универзалном плану. Напушта идеју о дефинисању облика као делу материјалног света. Шокантни колорит је у складу са ирационалним статусом облика. Сугеришући другачији поредак вредности, овде се догађа превласт духа над материјом.

Следи низ значајних промена у животу Надежде Наде Виторовић. На позив пријатеља Даре Чаленић и Владе Петрића одлази у Америку што ће бити наговештај трајнијих и значајнијих збивања међу којима прву важност има изложба 1980. године у ВААК gallery у Бостону. Након те изложбе уследиће неколико нових у познатим њујоршким галеријама па и у Gild gallery где излажу Yaacov Agam, Huan Miro, Henry Moore. Након удаје за Nathana Silberberga, власника Gild gallery, Њујорк ће бити Надеждино трајно место боравка. Настаје њен четврти, лириком обојен циклус под називом „Птице“ (1980. - 1985. год.) који излаже у Њујорку, Риму, Београду. Цртежи одишу нагомиланим сликарским искуством и композицијом литерарног обележја. Стремећи у изразу симболизму указује на реалност као привид оностраног. У петом циклусу „Звезде“ (1987. - 1990. год.) сликарски је потпуно очишћена од иреализма и потпуно обузета изражавањем у духу симболизма са бојеним складом који је чист и сензуалан.

Као меру спољашњем свету поставила је своје надарено и богато унутрашње биће. Типично за сликара XX века цео тај стваралачки процес схватила је као развој, променљивост и напредовање. У свим тим стремљењима јако јој је погодовала слобода коју је овај век понудио у уметничком изразу.

Један део својих уметничких стремљења Надежда је показала кроз литерарно стваралаштво. Објавила је три песничке збирке: „Откриће“, „Лов“ и „Нови свет“. Написала је дела (необјављена) мемоарског и есејистичког карактера као и дневничке записе. Њена позија, по мишљењу стрчњака, не спада у описну лирику већ је карактеришу инспиративност и истраживачки карактер, настајући у оквиру драматичног постмодерног поимања. Уз сваку песму обавезно стоје назнаке датума и места где су настале па тако представљају у неком смислу импресије са бројних путовања.

О Надежди Нади Виторовић као сликарки писали су бројни ликовни критичари, већ доказани у свом послу. Само у занемарљиво малом броју критика није имала позитивистички однос према њеном сликарству. Словила је и за најлепшу међу београдским сликаркама. Својом укупном појавом била је честа тема у уметничким круговима Београда који су били специфична и невидљива али трајна спона између две сестре. Невена је по повратку из Новог сада седамдесетих година још више проширила и онако велики број пријатеља - отмених у мисли и речи и у сваком другом наступу. Једним високо динамичним начином живота заслужила је да је Драшко Ређеп нежно освоји у постхумном опраштању (текст објављен у *Политици*) власницом једног од последњих великих уметничких салона Београда. Са неизмерним дивљењем према умној жени и сестри познате сликарке Наде Виторовић, Драшко Ређеп нам открива ко су били драги гости у Чика Љубиној број 16 и становници Невенине велике душе: Дара Чаленић, Влада Петрић, Бора Драшковић, Брана Петровић, Зоја и Фарук Беголи, Катарина Амброзић, Ђорђе Кадијевић, Зоран Колунџија, Бранка и Радован Поповић... Много је још оних који су били средиште Невениног духовног даривања и надарености да слуша и да воли. Тако је било пуних тридесетак година па су се кроз све те посете тихо уселјавали красећи зидове њеног стана Пеђа Милосављевић, Huan Miro, Влада Величковић, Henry Moore, Милић од Мачве... Невена је, кажу, знала и хтела да утеши, помогне и позајми свима, праштала је и оправдавала. Последњих година живота онајвише је даривала. Следећи ту своју велику потребу, Невена је већи део Надеждине уметничке заоставштине збринула у прибојски Завичајни музеј. У личном поседу имала је бројана и значајна дела ликовне уметности и књижевног стваралаштва. Већи део те збирке поклонила је такође овом граду. Тако је Прибој на Лиму, уз Београд и Њујорк, стао у друштво великих и значајних градова за сестре Виторовић као место где ће се хранити њихови дарови. По сопственој жељи Невена почива у Прибоју на Лиму за који се везивала бројним и драгим јој успоменама. За Надежду Прибој, до скоро само белешка по месту рођења, сада постаје део онога што зовемо вечност а што је било средиште Надеждиног уметничког и личног интересовања.

Нада и Нена

**Попис слика из легата Надежде - Наде Виторовић, уље на платну,
дар Nathana Silberberga:**

- Виргилијева барка, бр. 207, 900 x 1300 mm, 1984
Зенит, бр. 203, 900 x 1300 mm, 1984
Театар, бр. 202, 800 x 700 mm, 1984
Долина сунца, бр. 204, 560 x 720 mm, диптих, 1984
Дијана, бр. 218, 960 x 960 mm, 1984
Бег, бр. 216, 900 x 720 mm, 1985
Аријаднино клупко, бр. 219, 400 x 400 mm, 1985
Три троугла, бр. 211, 770 x 910 mm, 1985
Кад плави човек постаје бео, бр. 209, 560 x 615 mm, 1985
Поглед из црвеног круга, бр. 215, 510 x 550 mm, 1985
Вео, бр. 210, 510 x 516 mm, 1985
Мушки портрет и сенка, бр. 212, 305 x 305 mm, 1985
Женски портрет, бр. 213, 305 x 305 mm, 1985
Персифона, бр. 229, 970 x 970 mm, 1986
Квартет, бр. 231, 710 x 920 mm, 1986
Комета, бр. 220, 760 x 860 mm, 1986
Феникс напушта залив, 1986
Рубин, бр. 221, 870 x 770 mm, 1986
Искре, бр. 222, 660 x 740 mm, 1986
Бела крила, Икар, бр. 223, 510 x 660 mm, 1986
Грифон, бр. 227, 460 x 360 mm, 1986
Црвено и црно, бр. 225, 300 x 300 mm, 1986
Младенци са дечаком, бр. 228, 300 x 300 mm, 1986
Зелено и црвено, бр. 226, 300 x 300 mm, 1986
Велика хоризонтала, 1987
Султан, бр. 261, 300 x 300 mm, 1987
Ружа изнад пужа, 1987
Крилати грифон, бр. 265, 300 x 300 mm, 1987
Зелени грифон, бр. 264, 300 x 300 mm, 1987
Носталгија, бр. 263, 300 x 300 mm, 1987
Глумац, бр. 262, 300 x 300 mm, 1987
Тврдокрилац, бр. 255, 300 x 300 mm, 1987
Голубица, бр. 259, 300 x 300 mm, 1987
Зелени пуж, бр. 260, 300 x 300 mm, 1987
Старац и море, 1988
Рубин у снегу, бр. 279, 965 x 965 mm, 1988
Звезда, бр. 281, 1016 x 1016 mm, 1988
Крст на белом или Замка, бр. 268, 520 x 970 mm, 1988
Бели квадрат, бр. 269, 665 x 640 mm, 1988
Индијанац, бр. 271, 300 x 300 mm, 1988
Ерос II, бр. 276, 300 x 360 mm, 1988
Гето, бр. 273, 300 x 300 mm, 1988
Она с две птице, бр. 278, 300 x 300 mm, 1988
Он - плавобради, бр. 272, 300 x 300 mm, 1988
Бели коњ, бр. 274, 300 x 300 mm, 1988
Зраци В-С, 1989
Топ Бордер и слика без имена, недовршене 1989
Дно, бр. 283, 1016 x 1016 mm, 1989
Муљ, бр. 289, 1015 x 1015 mm, 1989
Венац у снегу, бр. 291, 1015 x 1015 mm, 1989
Црвени цар, 1989
Стварање рубина, бр. 290, 1015 x 1015 mm, 1989
Таласи и зраци, бр. 282, 1015 x 1015 mm, 1989
Кањон, бр. 292, 710 x 890 mm, 1989
Бодож, бр. 297, 710 x 1015 mm, 1989
Мали рубин, бр. 294, 660 x 660 mm, 1989
Вертикале, бр. 284, 300 x 300 mm, 1989
Тудијана, 1524 x 1016 mm, 1990
Грешка, бр. 298, 990 x 1520 mm, 1990
Плави Оти, 1422 x 1066 mm, 1990
Плави пупољак, бр. 340, 810 x 1420 mm, 1990
Трио, бр. 309, 1420 x 1520 mm, 1991
Врт, бр. 214, 1220 x 1220 mm, 1991
Застава, бр. 308, 1420 x 1500 mm, 1991
Топаз, бр. 302, 1015 x 1015 mm, 1991
Стабло-јапанац, бр. 304, 1015 x 1015 mm, диптих, 1991
Бела жена, бр. 303, 1015 x 1015 mm, 1991
Водопад, бр. 314, 1016 x 1016 mm, 1992
Црвена хоризонтала, бр. 311, 610 x 760 mm, 1992
Лава, бр. 313, 1016 x 1016 mm, 1992 - 93
Флора морског дна, бр. 312, 1016 x 1016 mm, 1993
Бела жижа, бр. 319, 1015 x 1015 mm, 1993
Жута жижа, бр. 318, 1015 x 1015 mm, 1993
Две жиже космичке елисе, бр. 316, 1015 x 1015 mm, 1993
Плава кривуља, бр. 315, 1015 x 1015 mm, 1993
Зраци звезде, бр. 317, 1015 x 1015 mm, 1993
Црвена комета, бр. 321, 1015 x 1015 mm, 1993
Жута кривуља, бр. 320, 1015 x 1015 mm, 1993
Крај таме, бр. 323, 1015 x 1015 mm, 1993
Космичка прашина, бр. 322, 1015 x 1015 mm, 1993
Зелена спирала, бр. 325, 560 x 510 mm, 1993
Зелени траг, бр. 328, 457 x 508 mm, 1993
Плави месец, бр. 326, 457 x 508 mm, 1993
Ласер-спирала и дијагонала, бр. 329, 610 x 726 mm, 1993
Косњичка, 1016 x 1524 mm, 1994
Два мача, бр. 331, 1015 x 1015 mm, 1994
Кинеско јаје, бр. 333, 1015 x 1225 mm, 1994
Велики пут у бесконачност, 1994
Ружа дана, бр. 338, 510 x 610 mm, 1994
Грана, бр. 337, 1220 x 1524 mm, 1995
Тенезејска позадина, 1995
Велико стабло, бр. 336, 1220 x 1524 mm, 1995
Цвеће ноћи, бр. 339, 610 x 965 mm, 1995
Ларве, бр. 334, 1017 x 1524 mm, 1996
Донаторка, бр. 347, 970 x 1530 mm, 1996
Велика ружа, бр. 341, 1524 x 965 mm, 1996
Фазанска позадина, 1524 x 762 mm, 1996
Породица у белом, бр. 344, 864 x 1270 mm, 1996
Три сестре, бр. 348, 810 x 1270 mm, 1997
Растко, бр. 349, 812 x 815 mm, 1997
Вертикална препрека, бр. 350, 812 x 860 mm, 1997
Лехајем, бр. 355, 1777 x 1270 mm, 1998
Близанци, бр. 352, 1120 x 1220 mm, 1998
Двоструки лик, бр. 351, 120 x 1220 mm, 1998
Космичка птица, 1998
Две шкољке, 1998
Циклус 18, слике број: 1, 2, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, све 300 x 300 mm

Попис слика дар Невенке Виторовић

-СЛИКЕ НАДЕЖДЕ НАДЕ ВИТОРОВИЋ

- 70x80, уље на платну, 1975.;
- „Трудница“, 38x69, уље на платну, рани рад;
- полароид инсталације: 22x23; 22x22; 19x24 ;
- женски акт, 96x68, уље на платну;
- 55x50, пастел, 1967.;
- „Ровињски сан“, 130x100, уље на платну, 1966.;
- „Аутопортрет“, 575x825 mm, уље на лесониту;
- „Продор зелене“ (*недовршена*), 1000x1200 mm, уље на платну;
- „Позорница“ II део, 900x1200 mm, уље на лесониту;
- „Троглави аутопортрет“, 80x70, уље на платну, 1974.;
- „Песникова јадиковка“, 1000x1200, уље на платну, 1967.;
- „Бели коњ“, 1300x1000, уље на платну, 1969.;
- „Валпургијска ноћ“, 1000x1120, уље на платну, 1970.;
- „Галоп“, 1000x1200, уље на платну, 1972.;
- „Снага зеленог преображаја“ I део, 1300x1000, уље на платну, 1973.;
- „Поглед у звезде-преображај“, 850x1200, уље на платну, 1974.;
- „Лов на лавове“ I део, 1000x1200, уље на платну, 1974.;
- „Лов на лавове“ II део, 1000x1200, уље на платну, 1974.;
- „Лов на лавове“ III део, 1000x1200, уље на платну, 1974.;
- „Недремно око“, 850x1200, уље на платну, 1974.;
- „Ессе homo“, 995x1195, уље на платну, 1977.;
- „Концерт за тело“, 1200x1000, уље на платну, 1977.;
- „Антихрист“, 1000x1200, уље на платну, 1977.;
- „Арабеска“ I део, 1000x1200, уље на платну, 1977.;
- „Алхемичар“ I део, 700x800, уље на платну, 1978.;
- „Окрутан човек“, 900x1200, уље на платну, 1978.;
- „Шпанском сликару у част“, 900x1200, уље на платну, 1978.;
- „Fenix“, 1000x1200, уље на платну, 1978.;
- „Позорница“ I део, 1200x900, уље на платну, 1982.;
- „Бела експозиција“, 700x800, уље на платну, 1982.;
- „Јаје“, 1000x1200, уље на платну, 1984.;
- „Три птице“ I део, 1000x1200, уље на платну, 1987.;
- „Три птице“ II део, 1000x1200, уље на платну, 1987.;
- „Три птице“ III део, 1200x1000, уље на платну, 1997.;
- „Перје и звезде“ II део, 1200x1000, уље на платну, 1988.;
- „Зраци Б-Ц“, 1000x1200, уље на платну, 1989.;
- „Пролеће“ I део, 850x1200, уље на платну, 1989.;
- „Вила Р“, 990x1200, уље на платну, 1991-5.;
- „Велики пуж“, 1000x1200, уље на платну, 1996.;
- HENRY MOORE, „Reclining Nude-Etching, 420x330 mm, графика А.О.;
- ФРАНЦ МАЛИ, „Невенка и Никола Виторовић“, 540x650 mm, уље на платну;
- ИСМЕТ ВОЉЕВИЦА, „Нишани“, 70x75, уље на платну, 1969.;
- НИКОЛА ЈАНДРИЈЕВИЋ, „Портрет Невене Виторовић“, 47x41, уље на платну, 1961.;

- КЕМАЛ ШИРБЕГОВИЋ, 77x56, комбинована техника, 1981.;
- ЈОВАН СОЛДАТОВИЋ, „Јелени“, релеф у дрвету, 85x33x9;
- БОЈАНА СПРЕМО, „Невени“, 30x30, уље на платну;
- ЗДРАВКО МАНДИЋ, „Банатска Венера“, 100x100, уље на платну, 1972.;
- ЈААСОВ АГАМ, 27x21, графика;
- МИЛИЋ ОД МАЧВЕ, 31x24, „Мачвански пејзажи“, бакорез, 1960.;
- ЖИВОЈИН МИШКОВ
 - „Распукли плод“, 41x29, цртеж у тушу, 1974.;
 - „Volcan Villarica u LAGO SABURENA“, 29x22, акварел, 1993.;
 - „Портрет Невене Виторовић“, 30x87, уље на лесониту, 1959.;
 - „Циганка“, 19x28, темпера, рани рад;
 - „Salva Amazonia Santa Izabela“, 41x31, комбинована техника, 1980.;
- АНКИЦА ОПРЕШНИК,
 - „Хијерархија“, 45x51, графика 2/0, 1966.;
 - „Сећања на 1943“, 46x51, графика 3/15, 1966.;
- ВЕЉКО МИХАЈЛОВИЋ
 - „Море“ 5/10, 41x45, комбинована техника, 1987.;
 - 41x45, комбинована техника, 1987.;
- ПЕЂА МИЛОСАВЉЕВИЋ
 - „Портрет Парижанке“, 43x53, акварел;
 - „Трг Конкорд у Паризу“, 41x53, акварел, 1965.;
- МИЛИВОЈЕ НИКОЛАЈЕВИЋ, „Планета под снегом“ 37x20, графика 2/10;
- МИЛАН КЕРАЦ, 64x47, уље на платну, 1972.;
- ОТО ЛОГО, „Стари инструменти“, 61x46, графика-ауторски отисак, 1961.;
- ЉУБОДРАГ ДЕНКОВИЋ, скулптура (теракота);
- СЛОБОДАН АНАНОВИЋ, „Јорговани“, 45x35, уље на платну, 2002.;
- ЗОРАН ПЕТРОВИЋ, „Испод Мира сто ђавола вире“, 62x85, литографија 9/10, 1956.;
- МИЋА МИХАЈЛОВИЋ, „Портрет Драшка Ређепа“, 23x32, цртеж у оловци;
- ХАЛИЛ ТИКВЕША, 13x16, графика I/20 акватинта, 1950.;
- МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ, 67x24, отисак, 1980.;
- АЛЕКСАНДАР ШИВЕРТ, „Девојка са корпом“, 38x60, графика 2/8, 1960.;
- ТОДОР СТЕВАНОВИЋ, „Портрет Миодрага Јуришевића“, 30x43, цртеж, 1980.;
- ИВАЧКОВИЋ, 35x35, цртеж.
- РИСИМОВИЋ-РИСИМ, 43x19, акварел, 1979.;

Надежда Виторовић

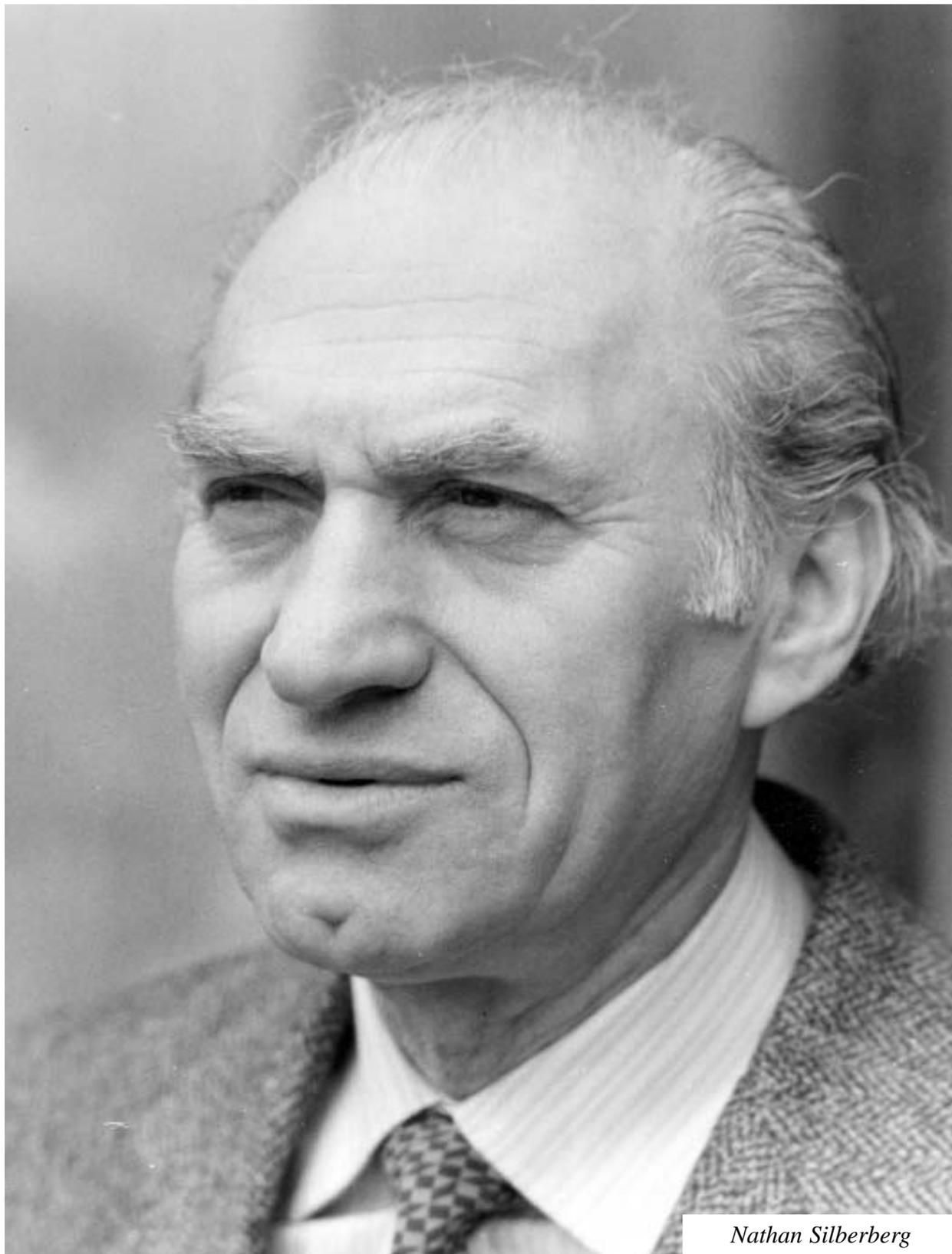

Невена Виторовић

Попис књига (дар Невене Виторовић)

- Дејан Медаковић, „Дунав (река јединства Европе)“, *Прометеј*, Нови Сад, 2001.;
- Нада Маринковић и др Миланка Тодић, „Монографија - Ђорђе Илић“, Београд 2002.;
- Сава Степанов, „Светлост и измаглице“ (књига о сликарству Здравка Мандића), *Културно просветна заједница Новог Сада*, Нови Сад 2002.;
- Драшко Ређеп, „Велики потпис: Милан Коњовић“, *Прометеј*, Нови Сад, 1994.;
- Ирина Суботић, „Монографија Миленко Шербан“, *Галерија Матице Српске*, Нови Сад, 1997.;
- GREAT MASTERPIECES, The Library of great painters, *Portofilio edition*;
- SPANISH PAINTING, The Librari of great painters, *Portofilio edition*;
- CHEFS - D'CEUVRE DE L'ART, *Presente Grands peinters - BOTTICELLI* (15);
- CHEFS - D'CEUVRE DE L'ART, *Presente Grands peinters - VAN DER VEYDEN*;
- Margareta Salinger, „Michelangelo“, The Library of great painters;
- Albrecht Direr, *Farbige Gemaldewiedergaben*;
- Савремени ликовни уметници Новог Сада, каталог, Бањалука, април- мај, 1973.;
- др Миодраг Коларић, „Вермер ван Делфт“;
- Бернард Ноел, „Владимир Величковић“, Изложба 1979. у Glaerie Herve Odermatt;
- М. А. Гуковскиј, „Леонардо да Винчи“, *Искусство*, Лењинград - Москва, 1967.;
- Роланд Гооцк, „Сва чуда свијета“, *Младинска књига*, 1973.;
- Ален Боскует, „Љуба“, 1974.;
- Алексеј Алексејевич Шовкуненко, *Издање „Совјетскиј художник“*, Москва 1954.;
- Valter Erben, „Marc Chagall“;
- CY TW DMBLY / GAETA SETS HINE EIDITIONS, N.N. Vitorovic, New York 1989.;
- Марија Тварковска, „Леон Вуцзолковски“, *Аурига*, Варшава 1962.;
- Helmut Nickel, "Arms and Armor", The Metropolitan Museum of art;
- И. Новоселскаја, "Шедерви живописи в Эрмитаже", *Masterpieces of painting in the Hermitage Museum, Издање „Аурора“*, Лењинград 1972.;
- TURCATO (Filberto Menna), *Studio Ghigli One*, oktobar - novembar 1986.;
- XLII ESPOSIZIONE INTERNAZIONALE D' ARTE LA BIENNALE DI VENEZIA, GENERAL CATLOGUE, 1986.;
- Милош Црњански, „Књига о Микеланђелу“, *Нолит*, Београд 1981.;
- Мисао Симона Боливара, Превод Радица Остојић, *Багдада - Крушевац*;
- ROTELLA, Decollages 1954.-1964., introduzione di Sam Hunter, *Electa*, 1986.;
- Катарина Амброзић, „Надежда Петровић 1873 -1915.“, *Српска књижевна задруга*, Београд 1978.;
- Небојша Томашевић, „Тисничар“, *Југословенска ревија Вук Караџић*, 1978.;
- Н. V. Janson, „Историја уметности“, *Издавачки завод Југославија*, Београд;
- Иван Дујчев, „Минијатуре Манасијевог летописа“, превод Љиљана Мојсова, БАЛГАРСКИ ХУДОЖНИК-СОФИЈА, *Нолит*-Београд 1965.;
- Атанас Божков, „Илија Бешков (цртежи и карикатуре)“, БАЛГАРСКИ ХУДОЖНИК-СОФИЈА 1958.;
- Жермен Базен, „Врхунска дела светске уметности“, *Југославија*, Београд, 1963.;
- ЕНЦИКЛОПЕДИЈА НОВОГ САДА, књига 23, Нови Сад, 2004.;
- Wilhelm Voeck-Jaime Sabarte s „PICASSO“, Milton S. Fox, 1955.;
- ANTONI CLAVE, Pabellon de Esnana, Bienal de Venecia, Exposicion Internacional de Arte, Junio-Septembre, 1984.;
- Frank Popper, „AGAM“ „SECOND REVISED EDITION, 1983.;
- XLIV Espozicione internazionale d'arte La Biennale di Venezia, catalogo generale, 1990.;
- Eduard ALBEL, „Louise Nevelson“, New York, 1976.;
- The Great Japan Exhibition, Art of the Edo Period 1600-1868, Royal Academy of Arts London, 1981-82.;
- Филип Жилијан, „Симболисти“, *Издавачки завод Југославија*, Београд, 1973.;
- The SKETCHBOOKS OF PICASSO, Edited by Arnold Glimcher 1986, The Atlantic, Monthly Press, Boston / New York;
- Алекса Челебоновић, „Улепшани свет“, *Југославија*, Београд, 1974.
- Katalog Art 22'91, 12-17 juni 1991 in den Hallen der Schweizer Mustermesse Basel/Schweiz
- Vinsent van Gog, Meyer Schapiro The library of Great Painters, 1950.
- Кристо Мијатев, „Живопис Бојанске цркве“, *Искусство*, Дрезден 1961;
- Петер Штридер, *Југословенска ревија*, Београд, 1981;
- Leonardo Sciascia „Emilio Greco“, „Il cigno“ edizioni d'arte ,1971.
- Едвард Бекон, „Ишчезле цивилизације“, *Југославија*, Београд, 1965.
- Михаел Грант, „Рађање европске цивилизације“, *Југославија*, Београд 1967.;
- Симфоније у камени Rose Macaulay, *Југославија*, Београд, 1968.
- Arnold Toynbee, „Cities of Destiny“, London, 1967.;
- Emilio Greco, каталог, *Музеј Ермитаж*, Ленјинград, 1979.
- Sandro Chia, каталог „Galleria Rotini, 11jan.-11feb. 1992.;
- ЕНЦИКЛОПЕДИЈА ЛИКОВНЕ УМЕТНОСТИ, Загреб, МСМЛХ, *Лексикографски Завод ФНРЈ*, 1- 4;
- ЕНЦИКЛОПЕДИЈА ЈУГОСЛАВИЈЕ, Загреб МСМЛV, *Лексикографски Завод ФНРЈ*, 1-8.;
- Миодраг Б. Протић, „Слика и смисао“, *Нолит*, Београд, 1960.;

- Тодор Стевановић, Маске и птице(каталог), *Градина*, 1976.;
- Миодраг Павловић, „Сликарство Младена Србиновића“, *Галерија САНУ*, Београд 1985.;
- Лазар Трифуновић, „Сликарство Миће Поповића“, *Галерија САНУ*, Београд 1983.;
- Група аутора, „Александар Томашевић“, *Форум*, Нови Сад, 1988.;
- ИСТОРИЈА УМЕТНОСТИ КРОЗ ПИСМА ВЕЛИКИХ СТВАРАЛАЦА:- од Гибертија до Гејнзбороа и од Блејка до Полока, *Југославија*, Београд, 1963.;
- Пеђа Милосављевић, „Између трубе и тишине“ (чланци о уметности), *Нолит*, 1958.;
- THE NATIONAL GALLERY BY PHILIP HENDY, London 1960.;
- К.Шефилд, „Класична Грчка“, едиција „Уметност у свету“, Нови Сад, 1973.;
- MARC CHAGALL, MAEGHT EDITEUR, 1976.;

Nathan Silberberg

СПИСАК ИЗЛОЖЕНИХ ЕКСПОНАТА

ФОТОГРАФИЈЕ:

1. Породица и фамилија
2. Надежда 60-тих година XX века
3. Са изложби
4. Надеждин атеље у Београду
5. Надежда у Њујорку
6. Невена у Новом Саду
7. Невена у Чика Љубиној 16
8. Невена и Надежда
9. Портрети Надежде, Невене и Натана

СЛИКЕ И СКУЛПТУРЕ:

1. Henry Moore, Reclining Nude-Etching, 420 x 330 mm, графика А. О., инв. бр. 551
2. Пеђа Милосављевић, Портрет парижанке, 430 x 530 mm, акварел, инв. бр. 1452
3. Надежда Нада Виторовић, Театар, 800 x 700 mm, уље на платну, инв. бр. 413
4. Уасов Агам, покретна слика, 400 x 355 mm, инв. бр. 1506
5. Уасов Агам, покретна слика, 410 x 350 mm, инв. бр. 1507
6. Никола Јандријевић, Портрет Невене Виторовић, 470 x 410 mm, уље на платну, инв. бр. 1463
7. Надежда Нада Виторовић, Атеље, 185 x 140 mm, графика А.О/5, инв. бр. 730
8. Љубодраг Денковић, скулптура, теракота, инв. бр. 1459
9. Надежда Нада Виторовић, скулптура „Златна рибица“, инв. бр. 1504
10. Надежда Нада Виторовић, скулптура „Плава кутија“, инв. бр. 1505

ДОКУМЕНТИ О НАДЕЖДИ НАДИ ВИТОРОВИЋ:

1. Извод из матичне књиге рођених
2. Извод из књиге крштених
3. Уверење о упису на Академију примењене уметности
4. Диплома о завршеној Академији
5. Индекси Правног факултета и Академије
6. Потврда о насељавању у САД
7. Чланска карта УЛУС-а
8. Међународна карта професионалних уметника
9. Уговор о раду на терену у манастиру Дечани

ИЗ ДОКУМЕНТАЦИЈЕ:

1. Више о мени...
2. Каталози
3. Адресар
4. Плакат изложбе у Њујорку
5. Признања

НАДЕЖДА, ПЕСНИК И ПИСАЦ:

1. Аутобиографија „Корени“
2. Књига „Кад будем велика бићу богата и славна уметница и становаћу у Француској улици“
3. Песничке збирке: „Откриће“, „Лов“ и „Нови свет“
4. Дневнички записи

СЛИКАРСКИ МАТЕРИЈАЛ И УТИЛИТАРНИ ПРЕДМЕТИ:

1. Штафелај, четке и боје
2. Радна полица
3. Лампа
4. Одећа
5. Детаљи

НЕВЕНИ И НАДЕЖДИ (књиге са посветама):

1. Соња и Нада Шербан - Невени
2. Љуба Поповић - Невени
3. Драшко Ређеп - Невени
4. Yaacov Agam - Надежди
5. Влада Величковић - Надежди
6. Antoni Clave - Надежди
7. Henry Moore - Надежди
8. Emilio Greco - Надежди
9. Катарина Амброзић - Надежди
10. Алекса Челебоновић - Надежди

ПУТ КА ЛЕГАТУ:

1. Уговор са Невеном Виторовић
2. Писмо Nathana Silberberga
3. Елаборат за експозицију легата

КОРЕНИ

каталог изложбе

Организатор изложбе и издавач каталога
ЗАВИЧАЈНИ МУЗЕЈ ПРИБОЈ

За издавача
САВО ДЕРИКОЊИЋ, директор

Изложбени простор
ГАЛЕРИЈА НАДЕЖДЕ НАДЕ ВИТОРОВИЋ

Аутори изложбе и каталога
СЛОБОДАНКА КЛАЧАР
САВО ДЕРИКОЊИЋ

Лектор
СЛАВКО ТОПАЛОВИЋ

Компјутерски слог и прелом
ИБРАХИМ ЂАТА ХАСАНАГИЋ

Фотографије
Из легата Надежде Наде Виторовић

Обрада фотографија
МИЛУТИН РВОВИЋ

Помоћник на реализацији изложбе
СЛАЂАН КОЛОВИЋ КОЛЕ

Штампа
АБАКУС - НТ Прибој

Тираж
200

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
75. 071 . 1 : 929 Виторовић Н. (083 . 824)

КЛАЧАР, Слободанка

Корени : каталог изложбе / : Завичајни музеј Прибој, Прибој на Лиму, 2006 [аутори изложбе и каталога Слободанка Клачар, Саво Дерикоњић]. - Прибој : Завичајни музеј, 2006 (Прибој : Абакус-НТ). - 14 стр. : портрети ; 30 cm

Тираж 200.

ISBN 86-82359-13-8

1. Дерикоњић, Саво
а) Виторовић, Надежда (1935-1999) -
Изложбени каталози

COBISS. SR - ID 131070476